

מס' כתובות דף י' ע"א

איתמר אמר רב נחמן אמר שמואל משום רבי שמעון בן אלעזר: חכמים תקנו להם לבנות ישראל לכתובות מאתם, ולא למנה מנה, והם האמינוהו שאם אמר פתח פתוח מצאתי - נאמן. א"כ, מה הועילו חכמים בתקנתם? אמר רבא: חזקה אין אדם טורח בסעודה ומפסידה. תנא: הואיל וקנס חכמים הוא, לא תגבה אלא מן הזיבורית. קנסא - מאי קנסא? אלא אימא: הואיל ותקנת חכמים הוא, לא תגבה אלא מן הזיבורית. רבן שמעון בן גמליאל אומר: כתובת אשה מן התורה. ומי אמר רבן שמעון בן גמליאל הכי? והתניא: כסף ישקול כמוהר הבתולות - שיהא זה כמוהר הבתולות ומוהר הבתולות כזה, מכאן סמכו חכמים לכתובת אשה מן התורה; רבן שמעון בן גמליאל אומר: כתובת אשה - אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים! איפוך. ומאי חזית דאפכת בתרייתא? איפוך קמיייתא! הא שמעינא ליה לרבן שמעון בן גמליאל דאמר: כתובת אשה מדאורייתא; דתנן, רבן שמעון בן גמליאל אומר: נותן לה ממעות קפוטקיא. ואי בעית אימא: כולה רבן שמעון בן גמליאל היא, וחסורי מיחסרה והכי קתני: מכאן סמכו חכמים לכתובת אשה מן התורה, כתובת אלמנה - אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים, שרבן שמעון בן גמליאל אומר: כתובת אלמנה - אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים.

תוס' שם

אמר רב נחמן אמר שמואל חכמים תקנו כו' - משמע דכתובה דרבנן וכן בהאשה רבה (יבמות פט. ושם) גבי אין לה כתובה קאמר מאי טעמא תקינו לה רבנן כתובה שלא תהא קלה בעיניו להוציאה כו' אלמא סתמא דהש"ס סבר דכתובה דרבנן וקשה דנהגו לכתוב בכתובה כסף זוזי מאתן דחזו ליכי מדאורייתא ואור"ת דסמכינן ארשב"ג דמתני' דפרק בתרא (דף קי:) דמיייתי לה נמי בסמוך דאמר נותן לה ממעות קפוטקיא דקסבר כתובה דאורייתא וק"ל כרשב"ג במשנתנו ועוד אור"י דלא קיימא לן כר"נ דאשכחנא רב אשי דהוא בתראה דפליג עליה כדמתרץ לקמן ברייתא (דף יב.) תני כל שלא מושמש אינו יכול לטעון טענת בתולים אלמא דחייש לשמא משקר ולא אמרינן חזקה אין אדם טורח בסעודה ומפסידה וכן פי' רבינו יצחק בן רבינו מאיר דרב אשי פליג אדרב נחמן והא דאמרינן בהאשה רבה (יבמות פט. ושם) מ"ט תקינו רבנן כתובה ה"פ מ"ט תקינו רבנן כתובה היכא דתקינן כגון באלמנה שלא תהא קלה בעיניו להוציאה ה"נ תקינו שלא יהא לה כדי שתהא קלה בעיניו להוציאה.

רא"ש פ"א סי' י"ט

יט מדקאמר חכמים תקנו לבנות ישראל מאתם משמע דכתובה דרבנן דק"ל כרב נחמן בדיני וכן משמע ביבמות פרק האשה רבה (דף פט א) דקאמר האשה שהלך בעלה למדה"י ואמרו לה מת בעליך ונשאת ואח"כ בא בעלה דאין לה כתובה מזה ומזה ומפרש התם טעמא מאי תקינו רבנן כתובה שלא תהא קלה בעיניו להוציאה וכו' אלמא דסתמא דהש"ס קסבר דכתובה דרבנן וכן סתם מתני' לקמן פרק נערה (דף נא א) לא כתב לה כתובה בתולה גובה מאתם ואלמנה מנה מפני שהוא תנאי ב"ד וגם מדגביא מן הזיבורית אלמא מדרבנן היא ותימה על מה שנהגו לכתוב בכתובות באשכנז ובצרפת כסף זוזי מאתן דחזי ליכי מדאורייתא ... כל הגאונים הסכימו דכתובת אשה מדרבנן וגובין לה חמשין כסף סלע מדינה שמינית של סלע צורי וראיתי מפרשים דאפילו הרגילו לכתוב דחזו ליכי מדאורייתא מודו דכתובת אשה דרבנן וחכמים תקנו חמשים כסף מדאורייתא פירוש משקלים האמורים בתורה משום שלא תהא קלה בעיניו להוציאה ואסמכוה אקרא דכמוהר הבתולות מ"ה = משום הכי = נהיגי למיכתב דחזו ליכי מדאורייתא שלא יטעה אדם לומר כיון דמדרבנן היא לא תגבה אלא נ' סלע מדינה ודברים של טעם הם והכותב כסף זוזי מאתן דחזי ליכי לא הפסיד:

רמב"ם פ"י מהל' אישות

הלכה ז וצריך לכתוב כתובה קודם כניסה ה לחופה ואחר כך יהיה מותר באשתו, והחתן נותן שכר הסופר, וכמה הוא כותב לה, אם היתה בתולה אין כותבין לה פחות ממאתים דינרים, ואם בעולה אין כותבין לה פחות ממאה דינרים, וזה הוא הנקרא עיקר כתובה, ואם רצה להוסיף לה אפילו ככר זהב מוסיף, ודין התוספת ודין העיקר אחד הוא לרוב הדברים, לפיכך כל מקום שנאמר בו כתובה סתם הוא העיקר והתוספת כאחד, וחכמים הם שתיקנו כתובה ז לאשה כדי שלא תהיה קלה בעיניו להוציאה.

הלכה ח דינרים אלו לא תקנו אותם מן הכסף הטהור אלא ממטבע ח שהיה באותן הימים שהיה שבעה חלקים נחשת וחלק אחד כסף עד שיהיה בסלע חצי זוז כסף, ונמצאו מאתים דינרים של בתולה חמשה ועשרים דינר של כסף ומאה של בעולה שנים עשר דינר ומחצה, ומשקל כל דינר שש ותשעים שעורות כמו שביארנו בתחלת עירובין, והדינר הוא הנקרא זוז בכל מקום בין שהיה מן הכסף הטהור בין שהיה ממטבע אותן הימים.

שו"ע אה"ע סי' ס"ו סע' ו'

כמה שיעור הכתובה, לכתולה ק"ק, ולא למנה מנה, ושל זו וזו יב כסף מדינה; נמצא כתובות בתולה הם שלשים ושבעה דרהם וחצי כסף צרוף, וכתובת אלמנה מחציתם, שהם י"ח דרהם וג' רביעים כסף צרוף. הגה: עיין ב"ד סי' רנ"ד וסימן ש"ה ערך המטבע שנקראת דרהם. וכל זה לדעת קצת הפוסקים, שסבירא להו שכתובות בתולה אינה רק זווי דרבנן (הרי"ף והרמב"ם והר"ן והר"ם), שמאיתם של בתולה עולין ששה סלעים ורביע. ויש מי שמשער כתובות בתולה עשרה זהובים ואלמנה חמשה זהובים (מהרי"ל בשם אגודה). אבל לדעת יש פוסקים, מאיתם של בתולה ומנה של אלמנה משערים יד בזווי דאורייתא, והוא שמונה פעמים יותר, וכתבו דלכן נהגו לכתוב בכתובה דחזו ליכי מדאורייתא (ר"ת). וי"א דכותבין דחזי ליכי, סתמא (הגהות מיימוני פ"י דאישות). והמנהג לכתוב לכתולה: דחזי ליכי מדאורייתא, אבל לא לאלמנה. וכל זה במקום שאין מנהג, אבל במקום שיש מנהג, מה שגובין הולכין אחר המנהג, וכמו שיתבאר לקמן.

ועי' שו"ת אג"מ אה"ע ח"ד סי' צ"א

בענין כתובה שנחתמה ביום והחופה בלילה

קובץ בית אהרן וישראל נ"ה (תשנ"ה)

הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך שליט"א

בענין כתיבת הכתובה ביום כשהחופה בלילה

להלן תשובת הגאון שליט"א שנשלחה להרה"ג ר' שמאל אליעזר שטרן שליט"א כהערה על ספרו "סדר כתובה כהלכתה", ונמסרה לנו על ידו להביאה לרפוס, בצירוף תשובתו להגרשז"א שליט"א, ומכתב תשובה שני ע"ו.

הנני להעיר את כ"ת על האמור בספרו דף י"ט אות י"ב: "אם כתיבת הכתובה וקבלת הקנין נעשו סמוכים זה לזה כשהם עסוקים באותו ענין יש להכשיר בכל גווני אף שנכתב בכתובה הזמן של יום העבר והחופה היתה בלילה". ולענ"ד יש להקפיד לא לעשות כן, שהרי בכתובות שלנו העדים מעידים שנתקדשה לו והות ליה לאנתו וכך קובעים גם בספרי הקהלה, ובהא מילתא הרי פליגי בה רבוותא אם מתחשבין עם שטר ראייה על קידושין כיון דהוי רק מפי כתבם, הואיל ואין זה שטר קנין, ובשו"ע אבהע"ז סי' מ"ב סעיף ה' ובנו"כ מבואר שכן צריכים לחשוש ולהתחשב עם שטר כזה, ונמצא שאם הקידושין רק בלילה, אף שבנוגע לממון של הכתובה זה טוב, אבל העדים הרי חתמו על שקר - שנתקדשה ביום א' ולא נתקדשה רק ביום ב', ואם ח"ו יבואו עדים לאחר זמן שנתקדשה ביום א' לאיש אחר יתכן שהיא ודאי אשתו של פלוני, ואם כן הרי ודאי אסור לעשות ולחתום על שקר כי אין זה רק מיחזי כשיקרא אלא שקר ממש, וענין זה מצוי מאד וטעון בירור.

שו"ת אג"מ אה"ע ח"ד סי' ק'

ה. במש"כ בדב"מ ב"מ דלא שייך להתחייב בכתובה קודם אירוסין. והא דפירשתי (בדב"מ ב"מ ח"א סי' כ' הערה נ"ג) בתוס' ב"מ דף ז' ע"ב ד"ה בזמן על הא דכתבו ולקודם אירוסין ליכא למיחש דכתב לה דהוא משום דאז לא מועילה כתיבתו, אינו טעם על מה שאין כותבין דע"ז א"צ טעם ואף בו ביום שיקדשנה וגם ישאנה אין כותבין כדהבאתי מתוס' דף י"ז ע"ב ד"ה מן האירוסין, אבל הוצרכתי לפרש זה דהא קשה לכאורה למה הוצרכו התוס' לומר דלקודם אירוסין ליכא למיחש הא אף אם היה שייך למיחש נמי היה לנו להחזיר הכתובה בזמן שהבעל מודה דאף אם כתב בניסן קודם אירוסין ולא קדשה ולא נשאה עד תשרי בין מנה מאתים בין תוספת הרי עדין בחתומיו זכין לו ולר' אסי הא מעמיד כשהקנה לה, ולכן פירשתי שטעם התוס' משום דאם כתב קודם אירוסין לא שייך חיוב כתובה ולא היו אומרים בזה עדין בחתומיו זכין לו וגם לא היה מועיל קנין, וא"כ היה לנו לחשוש שמא כתב בניסן קודם אירוסין, והוצרכו לומר דלקודם אירוסין ליכא למיחש דכתב לה משום דאין הדרך לכתוב אז, וא"כ הוא ראייה גדולה מתוס' שבזה"ז דמקדשין תחת החופה אין לכתוב הכתובה ביום אם החופה תהיה בלילה דתהיה מוקדם אף שעסוקין באותו ענין, ולא דק ידידי בדברי אלא לפום ריהטא ראה את דברי שלכן נדמה לו כוונה אחרת בדברי.

וע"ע בשו"ת מנחת אשר ח"ב סי' צ"א-צ"ה

Neither of these scholars discusses the propriety of drawing up the *ketubah* prior to sunset but postdating it to bear the date of the following day. Although a valid instrument may be executed in this manner, Rema, *Choshen Mishpat* 43:12-13, rules that one should avoid post-dating a promissory note because of “the appearance of falsity.” Yet, the very text of the *ketubah* incorporates the declaration of the groom “Be thou my wife according to the law of Moses and Israel” and records that the bride “consented and became his wife,” events which are anticipated but which, in fact, have as yet not occurred. Presumably, this practice is not deemed to be tainted with “the appearance of falsity” since it is commonly understood that such clauses are included in

anticipation of the event and that, halakhically, assumption of the obligations of the *ketubah* is contingent upon those events actually taking place. By the same token, since the events are recorded in the past tense, it would appear that there is no “appearance of falsity” in utilizing the date on which these events will actually occur. It would be immediately understood that a later date was utilized since the events described have as yet not occurred but will indeed have occurred, and hence be accurately described as past events, as of the date recorded in the document.

Utilization of a post-dated *ketubah* poses the additional question of whether bride and groom may be secluded together during the period between sunset and night. Cohabitation is forbidden by Halakha unless a valid *ketubah* has been executed. Although *Shulchan*

Arukh, *Even ha-Ezer* 66:1, also forbids seclusion of the bride and groom in the absence of a valid *ketubah*, Rema prohibits only cohabitation but permits seclusion. Since the *ketubah* is designed to impose a financial burden upon the husband in the event of divorce and thus to serve as an impediment to impulsive divorce, it may be argued that prior execution of a post-dated *ketubah* would serve to render seclusion permissible even according to the opinion of *Shulchan Arukh*. Possession of such a document means that it may be validly used by the bride as a cause of action immediately subsequent to nightfall, an event which will occur in a matter of minutes. The certain knowledge of the automatic validation of such a document but a few minutes hence surely constitutes a deterrent to impulsive divorce.

מסירת הכתובה

Rabbi J David Bleich - Contemporary Halachic Problems (V)

ש"ת מלמד להועיל חלק ג (אבן העזר וחושן משפט) סימן כג

שאלה: מי שנושא בעולת עצמו איך יש לכתוב בכתובה.
תשובה: ודאי אין לכתוב בתולתא, וגם בעולתא אין לכתוב מפני הגנאי (ע' נחלת שבעה), ואפשר דתחת מוהר בתולייכי טוב לכתוב כתובתיך. אמנם כיון דהרמב"ם כ' דכותב לה כתובה כשאר בתולות וכן פי' הטור, ואע"ג שיש חולקין עליהן (ע' מ"מ פ"א מה' נערה בתולה ה"ג) מ"מ טוב לפסוק גבי נערה כהרמב"ם ולכתוב כסף זוזי מאתן דחזי ליכי מדאורייתא וע' ש"ת רע"א החדשות סי' ע"ב, שכתב דגבי בוגרת הרמב"ם מודה דאינו חייב אלא מנה עיי"ש, וע' סי' קע"ז בפ"ת ס"ק ג' ומה שהביא שם.

ש"ת אגרות משה אורח חיים חלק ד סימן קיח

בדבר כתיבת הכתובה אין צורך להגיד למסדר הקידושין, כי מאחר שהחתן יחתום על הכתובה הרי הסכים לכתובת בתולה ושוב ליכא קפידיא ומחוייב בכתובת בתולה אף אם באמת אינה בתולה אם לא הטעתה אותו, מאחר דרצה להתחייב בכתובת בתולה לא גרע מתוספת כתובה, וכשניסת להבועל עצמו יותר נכון לכתוב כתובת בתולה ולכתוב בתולתא והטעם מבואר בתשובותי באגרות משה חלק אה"ע סימן ק"א ויפה עשה הרב ההוא, אך גם בבעולה מאחר אם נבעלה מישראל כשר שכשרה לכהונה שאינו נוגע לענין איסור אלא לענין סך הממון אם החתן יודע ורוצה בכתובת בתולה יכולים לכתוב כתובת בתולה, וממילא אין לגלות זה להמסדר קידושין ולא לשום אדם כדכתבתי לעיל.

ש"ת שיח נחום סי' ק"ג

לסיכום: בחור ובתולה שנשתדכו וקבעו זמן להתחתן כדת משה וישראל, אולם לפני המועד המיועד נרשמו בערכאות (בחו"ל), ודרו יחד – יש לכתוב בכתובתא מאתיים, אבל אין להזכיר "בתולתא דא", אלא "איתתא דא" או "פלונית דא". ויש לכתוב "מוהר דחזי ליכי" בלי "בתולתא", או "כתובתיך מאתיים דחזי ליכי". ואנו אין אנו כותבין "מדאורייתא" בכל מקרה.

תשובות והנהגות כרך א סימן תשנט

ואני מעדיף שלא לכתוב בתולה אלא: "איתתא דא", ואין לו לפחות ממאתיים דאומדנא איכא שמתחייב לה מאתיים בנושאה אדעתא דהכי שהיא בעלת תשובה, ואין לו טענת בתולים, ובחתם סופר (אהע"ז קכ"ב) מסיק שאם האיש בעל את המשודכת שלו קודם הנישואין מגיע לה מאתיים בכתובה, שלא נפגמה בזה שקשורה דוקא לו בחרם, ובזמנינו היום בודאי נושאה על דעת לתת לה מאתיים ורצונו דוקא בכך שאינו חש שהיא נפגמת לו בזה. וע"ע מש"כ בסימן תשנ"ה יעושה.

מיהו בעיקר הלשון שבכתובה דחזו ליכי מדאורייתא, יש אומרים [ברמ"א סי' ס"ו סעיף י'] שזהו מפני שכתובה דאורייתא, ולדבריהם צריך זוזים דאורייתא ולא זוזי מדינה, אכן לפי דעת הרבה פוסקים כתובה אינה אלא מדרבנן והזוזים אינם מכסף צורי אלא מדרבנן ולדבריהם יש להשמיט תמיד בכתובה המילה "דאורייתא", ולדעת הרבה מרבני ספרד אם כתב דחזי ליכי מדאורייתא פסול, שלדידן דרבנן.

ואמנם אצלנו נוהגין בכל הכתובות לכתוב מדאורייתא, אך בנד"ד בודאי אין לכתוב בדאורייתא, ולכן כל כהאי גוונא שאינה בתולה וכ"ש כשידוע להדיא הכי לא יכתב בכתובה "בתולה" אלא "איתתא", (ובאשה שלא נתברר לנו אינו מבזה אותה שהיא ודאי בעולה. והרב המקריא כתובה בקריאת הכתובה יכול להבליע אי - תתא כבתול - תא וד"ל), ולא "דחזו ליכי מדאורייתא" אלא "דחזו ליכי", ואין לחשוש לכתוב מאתיים שכולל המאה שמוסיף בכתובה, וכן אין לחשוש לתקלה שמא לא נבדוק לאחר כך אם כשרה לכהונה שזינתה מעכו"ם, כיון שיראו השינוי בכתובה שנכתב שם "אתתא", ועוד נראה שבזה"ז כל כהן שנושא אשה חייב מדינא לבדוק אם נבעלה פעם לעכו"ם ואם נאמנת. וע"כ יש לכתוב "איתתא" ולא בתולה, ו"מאתים דחזי ליכי" ולא לכתוב "מדאורייתא", ונהגתי כאן שכל שלא ידוע אם בעולה או לא לכתוב בכתובה "איתתא" וכן "דחזו ליכי" ולא מדאורייתא שלא יהא חשש פסול בכתובה. (ומ"מ אף שיש להקפיד לא לכתוב בתולה, מ"מ על "דחזי ליכי מדאורייתא" לא הקפדתי כ"כ שיש לומר דאורייתא היינו כסף צורי ולא של מדינה, שההפרש ביניהם הוא כשמונה פעמים, ויש לפרש דחזי ליכי מדאורייתא הכוונה לפי שיעור התורה, ובלאו הכי צ"ל כן דהא לרוב הפוסקים כתובה לאו דאורייתא ומ"ט כותבין "דאורייתא" אע"כ שהכוונה כפי שיעור תורה לזוזים. (עיין רמ"א ס"ו ס"ק ו' ובאחרונים שם).

בשלישי בשבת שלשים יום לחדש מנחם אב שהוא ראש חדש אלול שנת חמשת אלפים ושבע מאות ושבעים וארבע לבריאת עולם למנין שאנו מנין כאן בלונדון איך ר' אברהם שמחה בן דניאל אמר לה להדא בתולתא הדסה שרה בת יצחק הוי לי לאנתו כדת משה וישראל ואנא אפלא ואוקיר ואיזון ואפרנס יתיכי ליכי כהלכות גוברין יהודאין דפלחין ומוקרין וזנין ומפרנסין לנשיהון בקושתא ויהיבנא ליכי מהר בתוליכי כסף זוזי מאתן דחזו ליכי מדאורייתא ומזוניכי וכסותיכי וסיפוקיכי ומיעל לותיכי כאורח כל ארעא וצביאת מרת הדסה שרה בתולתא דא והות ליה לאנתו ודין נדוניא דהנעלת ליה מבי אבוה בין בכסף בין בזהב בין בתכשיטין במאני דלבושא ובשימושי דירה ובשימושא דערסא מאה זקוקים כסף צרוף וצבי ר' אברהם שמחה חתן דנן והוסיף לה מן דיליה מאה זקוקים כסף צרוף אחרים כנגדן סך הכל מאתים זקוקים כסף צרוף וכך אמר ר' אברהם שמחה חתן דנן אחריות שטר כתובתא דא נדוניא דן ותוספתא דא קבלית עלי ועל ירתי בתראי להתפרע מכל שפר ארג נכסין וקנינין דאית לי תחות כל שמיא דקנאי ודעתיד אנא למקני נכסין דאית להון אחריות ודלית להון אחריות כלהון יהון אחראין וערבאין לפרוע מנהון שטר כתובתא דא נדוניא דן ותוספתא דא ואפילו מן גלימא דעל כתפאי בחיי ובמותי מן יומא דנן ולעלם ואחריות וחומר שטר כתובתא דא נדוניא דן ותוספתא דא קבל עליו ר' אברהם שמחה חתן דנן כחומר כל שטרי כתובות ותוספתות דנהגין בבנת ישראל העשוין כתיקון חכמינו זכרונם לברכה דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי וקנינא מן ר' אברהם שמחה בן דניאל חתן דנן למרת הדסה שרה בת יצחק בתולתא דא ככל מה דכתב ומפורש לעיל במנא דכשר למקניא ביה הכל שריר וקים.

בראחד צצתה צצתה ימים נחדש קדרי קני צנת חמשת קנפים וצבע
 מקות והצבעים והצבע לצמית עלם למן זקני מן פה למידן חתם
 דיתכן על קני עוקמת קיד הבהור פסחו דוד בן הגביל בצמית
 דוב גרובס קמר לה להק צענתם שירה בת הגביר שבעול
 זאב מונדרס הו להמיל בדת חסה ויחיל יחנן צמד קפלה
 ומקרי יחזון יחפנס יחבסה ירכי בהלבת גוצין יהודקין דלמון ומקרי
 זנין ומכסין ומכסין ית נפון בקותקוק ויכצנן ליי מוהר בגלייט
 כמק זוהי מחמת דחזו ליי חתם דקוייתת ומזוניט וכמוקייט
 וסיפורייט ומעל גיבט בקרום כל קרעק וציקת דלתם צענתם
 דק והיה ליה למתן וצו החתן הנרץ והמסוף לה לבנה קרץ
 מק חתן למקין חסערטן הנרץ קרץ על החתן קרץ והעלה על
 עצמו בחטוה ורעל וכבסו צמן צתל וכן קחני לנת החתן הנרץ
 וקחתי ומוחי עקני כתוצתם דק והתקפתי קרץ על ועל
 ירתתי צתקיי ועל כל נפסי דקניי ודקקני כקמחיה ומוחי
 כל עקני כתוצות העציות בתדון מזל דלק כקמחיתם ודלק
 כקודש יקנין חתן סקדי חתמ חסה מיד החתן הנרץ גדול
 לבנה הנרץ זנין גמוי צמית צמית חמרה צמית לקיים כל
 הכתוב לעיל והכל ית וכו' יק'

ב בשבת
 לבריאת עולם למזון שאנו מנין פה

און סהדי איך הוחתן
 אמר לה
 כדת משה וישראל ואנא במימרא ובסיד אפלוח ואוקיר ואזון ואפרנס ואכלכל ואסובר ואכסה
 יתיכי כהלכת גוברין יהודאין דפלוחין ומוקירין וזנין ומפרנסין ומכלכלין ומסוברין ומכסין ית
 נשהון בקושטא ויהיבנא ליכי מהר כסף זוזי דחוזו ליכי ועלוי מזונייכי
 וכסותייכי וסיפקייכי ומגדע יתיכי כארוז כל ארעא וצביאת כלתא דא ורויית ליה לאנתו דא
 גדוניה דהגעלת ליה סך מכובד והודה הוחתן הגיל שקבלם ועלו ובאו לרשותו במושלם עד
 סוף פרטתא אחרונה והוסיף איהו מדיליה סך חמשין ליטרין אסטרולין והוסיף לה עוד סכום
 עוד שעלו בסך הכל שמנה עשרה אלף ליטרין אסטרולין בר מעיקר כתובתא דחוזי לה ורצה
 והעלים על עצמו כנסכי צאן ברזל שאם פחתו פחתו לו ואם הוסיפו הוסיפו לו התנאים שהתנו
 בעניהם שרירין וקימין כתנאי בני נד ובני ראובן ואלו הן מעשה ידיה לו מזונה וכל צרכיה
 עליו ולא ישא ולא ישדר ולא יקדש שום אשה אחרת עליה כי אם ברשות בית דין הצדק
 וכך אמר הוחתן הגיל אחריות וחומר וחזק שטר כתובתא דא קבלית עלי ועל ירתאי בתראי
 ועל כל שפר ארץ נכסין וקניינן דאית לי תחות שמיא מקרקעי ואבן מטלטלי דקנאי ודאקנה
 כולוהן יהון אחראין וערבאין ומשועבדין שעבד גמור ושלם כתקנת חז"ל להתפרעא מנהון
 שטר כתובתא דא בזוי ובתר זוי ואפילו מגלימא דאכתפאי ולא יבוטל שטר כתובתא דא
 וקנא מיד הוחתן הגיל קנין גמור ושלם במנא דכשר למקנא ביה וגם נשבע שבועה וחמרה
 בתקיעת קף על דעת המקום ברוך הוא לאשר ולקיים את כל הכתוב עליי בשטר כתובתא
 דא בלתי שום שינוי ותמורה ותחבולה כלל ועיקר והכל שריר ובריר ואמת ויציב ונכון וקיים

3 _____ בשבת _____ לחדש _____ שנת חמשת אלפים ושבע מאות
לבריאת עולם למנין שאנו מנין פה _____

איך _____
אמר לה _____

הוי לי לאנחו כדת משה וישראל ואנא צמ"ד אפלא ואוקיר ואחזון ואפרנס ואכסה יתיכי כהלכת גוברין
יהודאין דפלחין ומוקרין וזנין ומפרנסין ומכסין ית נשהון בקושטא ויהיבנא ליכי _____ כסף
וזוי _____ דחזו ליכי מנאי _____ ומזונייכי וכסותייכי וסיפוקייכי ומעל לותייכי בארעא כל ארעא
ולציאת כלתא _____ דא והוית ליה לאנחו ודא נדוניא דהנעלת ליה סך שהוסכס ציניהם ולצי החתן
הג"ל והוסיף לה לכלה הג"ל סך חמשין ליטרין אסטרולין הכל קיבל עליו החתן הג"ל והעלה על עצמו
כמלוה ורשו וכנכסי לאן ברזל וכך אמר לגא החתן הג"ל אחריות וחומר שטר כתובתא דא והחוספת
קבלית עלי ועל ירתאי בתראי ועל כל נכסי דקנאי ודאקנה כאחריות וחומר כל שטרי כתובות העשויות
כתיקון חז"ל דלא באסמכתא ודלא כטוד"ש וקנין אגן סהדי חתומי מטה מיד החתן הג"ל
לזכות לכלה הג"ל קנין גמור צ"מ"די"ל"צ לקיים כל הכתוב לעיל והכל שריר ובריר וקיס